



Arrest

nr. 66 030 van 1 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 mei 2006 en heeft zich op 10 mei 2006 een eerste keer vluchteling verklaard. Op 22 januari 2007 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.2. Verzoeker verklaarde zich een tweede keer vluchteling op 2 mei 2007. De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken nam op 29 mei 2007 een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring.

1.3. Verzoeker verklaarde zich een derde keer vluchteling op 19 februari 2008. Op 9 juni 2008 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep tegen deze beslissing werden bij arrest nr. 19.324 van 26 november 2008 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire

beschermingsstatus geweigerd. Verzoekers beroep bij de Raad van State werd op 8 januari 2009 niet toelaatbaar verklaard.

1.4. Verzoeker verklaarde zich een vierde keer vluchteling op 28 december 2010.

1.5. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 28 december 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 7 maart 2011.

1.6. Op 9 mei 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Hazara-origine te zijn en afkomstig te zijn van Ghazni. Uw vader zou twee vrouwen hebben gehad. Uzelf zou geboren zijn uit zijn relatie met zijn tweede vrouw en zou reeds lang in conflict liggen met de zonen van uw vaders eerste vrouw, uw halfbroers A(...) en A(...). Toen uw vader vijf jaar geleden stierf zou hij een testament hebben nagelaten waarin hij zijn wens uitdrukte dat zijn eigendommen gelijk zouden worden verdeeld tussen de kinderen van zijn twee echtgenotes. Uw halfbroers zouden steeds hebben geweigerd tot een eerlijke verdeling te komen en zouden hebben verhinderd dat u en uw moeder jullie deel kregen. U zou zich tot de autoriteiten hebben gewend, die u zouden hebben aangeraden tot een compromis te komen. Ook de politie zou een kijkje zijn komen nemen, maar ze zouden niet hebben ingegrepen omdat uw halfbroers hen zouden hebben omgekocht en omdat Akbar vroeger lid was geweest van Hezb-Wahdat. Uiteindelijk zouden u en uw moeder een van de huizen van uw vader hebben bezet. Al snel zou Akbar, die geestelijke problemen zou hebben, naar dit huis zijn gekomen en uw moeder hebben aangevallen. U zou tussenbeide zijn gekomen en zou Akbar hebben neergestoken met een mes. U zou onmiddellijk zijn gevlucht en zou enkele dagen voor Nawroz 1384 (maart 2005) Ghazni verlaten hebben in de richting van Quetta (Pakistan). Op 10 mei 2006 ging u zich aanmelden bij de Belgische asielinstanties en vroeg u een eerste keer asiel aan. Op 24 januari 2007 nam het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Uw tweede asielaanvraag van 2 mei 2007 werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 19 februari 2008 verklaarde u zich een derde keer vluchteling. Op 9 juni 2008 weigerde het Commissariaat-generaal u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde op 26 november 2008 de beslissing van het CGVS. Uw beroep voor de Raad van State werd op 8 januari 2009 verworpen.

U verklaarde zich, na deelname aan een hongerstaking, een vierde maal vluchteling op 28 december 2010. In tegenstelling tot uw eerdere verklaringen beweert u tijdens het gehoor dat u in totaal twee jaar in Iran doorbracht voor uw komst naar België.

Ter ondersteuning van uw vierde asielaanvraag legt u een paspoort, de 'UNHCR eligibility guidelines' van 17/12/2010, een brief en een lijst van CAW De Terp neer.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal wees uw eerste en derde asielaanvraag af omdat er geen geloof kon gehecht worden aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Als nieuwe elementen in uw tweede asielaanvraag legt u een paspoort, de 'UNHCR eligibility guidelines' van 17/12/2010, een brief en een lijst van CAW De Terp neer. Tevens wenst u wijzigingen aan te brengen in uw eerdere verklaringen. Zo beweert u nu dat u niet steeds in Afghanistan woonde tot uw komst naar België maar dat u in werkelijkheid twee jaar in Iran verbleef.

De nieuwe elementen die u naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag voorlegt, zowel de documenten als de wijziging in uw verklaringen, vermogen de beslissingen in uw eerdere asielaanvragen echter niet te wijzigen.

Zo dient opgemerkt dat u de aangebrachte wijziging omtrent uw opeenvolgende verblijfplaatsen niet geloofwaardig kan voorstellen. U haalt in uw vierde asielaanvraag aan dat u in werkelijkheid een tweetaal jaar in Iran woonde, hetgeen het vastgestelde gebrek aan kennis over de Afghaanse samenleving zou dienen te verklaren. U slaagt er evenwel niet in uw verhuis naar Iran in de tijd of tegen de toenmalige context in uw regio Ghazni te situeren. Dit is hoogst opmerkelijk. Zo kan u zich niet herinneren in welk jaar of welke maand u naar Iran trok (CGVS p.2). Ook weet u niet wie de gouverneur van Ghazni was

toen u Ghazni verliet (CGVS p.2). Wel weet u te vertellen dat het nieuwe geld in gebruik was op dat moment. Op het feit na dat mensen het oude geld gingen wisselen, kan u zich evenwel niets meer herinneren over het nieuwe geld. De wisselkoers van de oude tegen de nieuwe Afghaanse biljetten is u eveneens onbekend (CGVS p.3). Voorst heeft u er ook geen idee van of u al dan niet in Afghanistan vertoefde ten tijde van de presidentsverkiezingen (CGVS p.3). Nochtans kunnen zowel het in omloop zijnde geld als de historische eerste presidentsverkiezingen van 2004 of de toenmalige gouverneur beschouwd worden als basiskennis van een jongeman die in de stad Ghazni zou hebben gewoond (CGVS p.2,3). Dat bijvoorbeeld de presidentsverkiezingen u geheel niet zouden zijn opgevallen, is geheel ongeloofwaardig. Indien u tijdens een vierde asielaanvraag besluit om met de ware toedracht over uw opeenvolgende verblijfplaatsen voor uw komst naar België naar buiten te komen, kan minstens van u verwacht dat u concrete en geloofwaardige verklaringen aflegt om uw nieuwe beweringen te ondersteunen. Bovenstaande opmerkingen doen besluiten dat er andermaal geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaarde verblijf in Afghanistan en uw verklaringen omtrent uw achtergrond en reële situatie.

Voorts moet ook aangekaart worden dat de tijdens uw eerste en derde asielaanvraag opgemerkte lacunes in uw kennis van Afghanistan en uw verklaarde regio zich niet laten verklaren door slechts twee jaar verblijf in Iran. Slechts een kleine minderheid van de opmerkingen waarop de weigeringsbeslissingen van het Commissariaat-generaal steunden hebben betrekking op de periode die u in Iran zou hebben doorgebracht. Door het aanbrengen van de twee jaar die u in Iran zou hebben verbleven, slaagt u er bijgevolg allerminst in uw aangetoonde gebrekkige kennis van Afghanistan en uw regio te verschonen.

Wat betreft de neergelegde documenten dient opgemerkt te worden dat het paspoort op generlei wijze bewijst dat u ooit in Afghanistan woonachtig was. Bovendien dient de bewijskracht van het voorgelegde paspoort ernstig in twijfel worden getrokken. Uit uw verklaringen omtrent uw vermelde geboortedatum blijkt dat de vermelde identiteitsgegevens op het paspoort gebaseerd zijn op uw verklaringen (CGVS p.2). Ook blijkt de Afghaanse ambassade slechts enkele vragen over uw beweerd regio te hebben gesteld (CGSV p.2). Aangezien de Afghaanse ambassade zelf in haar documenten aangeeft dat de regering niet over een nationaal burgerregister beschikt en deze documenten met andere woorden enkel en alleen op basis van uw summiere verklaringen werden afgeleverd, vermag het door u voorgelegde paspoort niet de reeds gedane appreciatie te wijzigen.

Voorts legt u slechts een algemeen rapport neer en verwijst u in de neergelegde brief slechts naar algemene rapporten. De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard volstaan niet om een persoonlijke vervolging in de zin van de Conventie van Genève of reëel risico volgens de definitie van de subsidiaire bescherming in uw hoofde aan te tonen. De neergelegde documenten kunnen geen inzichten verschaffen over uw verblijfplaatsen doorheen uw leven en aldus geen afbreuk doen aan de eerdere bevindingen van het Commissariaat-generaal.

Bovenstaande opmerkingen doen besluiten dat u er niet in geslaagd bent elementen aan te brengen die de initiële beoordelingen van het Commissariaat-generaal wijzigt. De vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus moeten u bijgevolg andermaal geweigerd worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), en de manifeste beoordelingsfout, voert verzoeker aan dat hem onterecht de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Hij betoogt van bij de aanvang van de procedure een afdoend en gedetailleerd feitenrelaas naar voren te hebben gebracht, zonder enige tegenstrijdigheid of onjuistheid, de (onterechte) twijfel omtrent zijn verblijfplaatsen geen reden mag zijn om de vervolgingsproblematiek niet meer te onderzoeken en in casu in de bestreden beslissing enkel betwijfeld wordt of hij voldoende inzicht verschaft heeft omtrent zijn verblijfplaatsen zonder dat op eniger wijze expliciet wordt ingegaan op zijn vervolgingsvrees, hij bovendien meent actueel hieromtrent voldoende inzicht te hebben verschaft, en de toegeving wel degelijk in Iran te hebben gewoond en hierdoor niet actueel afkomstig te zijn uit Afghanistan als nieuw element door de Raad, met toepassing van diens volheid van bevoegdheid, dient te worden beoordeeld. Verzoeker besluit dat de motivering van de bestreden beslissing faalt aangezien

het geen uitspraak doet over de beschermingsmogelijkheden in Afghanistan, en stelt nog dat hij, gezien de beleidsnota van het Commissariaat-generaal waarin de provincie Ghazni als onveilig wordt beschouwd, in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift enkele pagina's uit het rapport 'Beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers, Regio's Subsidiaire Bescherming, September 2010' van 11 oktober 2010 (p. 1-3).

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat de in het kader van zijn huidige asielaanvraag neergelegde documenten en afgelegde verklaringen de beslissingen inzake zijn eerdere asielaanvragen niet vermogen te herstellen. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen dat (i) hij de aangebrachte wijziging omtrent zijn opeenvolgende verblijfplaatsen, met name dat hij de laatste twee jaar voor zijn komst naar België in Iran zou hebben gewoond, niet geloofwaardig kan voorstellen aangezien hij er niet in slaagt zijn verhuis naar Iran in de tijd of tegen de toenmalige context te situeren, (ii) de tijdens zijn vorige asielaanvragen opgemerkte lacunes in zijn kennis over Afghanistan en zijn verklaarde regio zich niet laten verklaren door slechts twee jaar verblijf in Iran, (iii) het neergelegde paspoort niet bewijst dat hij ooit in Afghanistan woonachtig was en de bewijskracht van het document ernstig in twijfel getrokken wordt, en (iv) het algemeen rapport en de brief met verwijzingen naar algemene rapporten niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken en evenmin een inzicht verschaffen over zijn verblijfplaatsen doorheen zijn leven.

2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 9 mei 2011 (CG nr. 0612893X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Waar verzoeker opmerkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel betwijfelt of verzoeker voldoende inzicht verschaft omtrent zijn verblijfplaatsen, in de bestreden beslissing op geen enkele wijze expliciet wordt ingegaan op zijn vervolgingsvrees en dat dan ook geen uitspraak gedaan wordt over de beschermingsmogelijkheden in Afghanistan wat betreft zijn vervolgingsvrees, merkt de Raad op dat verzoeker zich in het kader van zijn huidige en vierde asielaanvraag nog steeds baseert op de vervolgingsfeiten zoals aangehaald in zijn eerdere asielaanvragen, met name dat hij in conflict ligt met de zonen van zijn vaders eerste vrouw, en dat deze voorgehouden problemen en vervolgingsfeiten reeds beoordeeld werden in het kader van zijn vorige asielaanvragen. Daarenboven kan nog opgemerkt worden dat verzoeker voorbij gaat aan de motieven van de bestreden beslissing waarbij rekening werd gehouden met de door verzoeker nieuw aangevoerde elementen en gegevens.

In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf omdat (i) de door verzoeker aangehaalde vluchtmotieven van familiale en gemeenrechtelijke aard zijn en derhalve niet ressorteren onder één van de criteria van het vluchtelingenverdrag, (ii) gelet op zijn ontoereikende kennis over Afghanistan en zijn beweerd streek van afkomst getwijfeld kan worden aan verzoekers recente verblijf in Afghanistan, (iii) het feit dat hij na

zijn vertrek uit Afghanistan gedurende een elftal maanden in Griekenland verbleef zonder er asiel aan te vragen, niet wijst op een dringende nood aan bescherming in zijn hoofd, en (iv) er in Ghazni voor burgers geen reëel risico van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict bestaat.

Verzoekers tweede asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen.

Verzoekers derde asielaanvraag werd door de commissaris-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en in beroep tegen deze beslissing werden bij arrest nr. 19.324 van 26 november 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) hij vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde op eenvoudige vragen zoals zijn geboortedatum, zijn achtereenvolgende woonplaatsen, de periode dat hij in Nawabad heeft gewoond en de afkomst van zijn ouders, (ii) het nationaliteitsattest afgegeven door de Belgische ambassade in Brussel, de wilsbeschikking van zijn vader en een brief van zijn familie niet afdoende zijn om zijn geloofwaardigheid te kunnen herstellen, (iii) verzoeker er opnieuw niet in geslaagd is zijn recente verblijf in Ghazni, Afghanistan aan te tonen, en (iv) het onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoekers verblijfplaatsen en leefsituatie de laatste jaren en het bijgevolg ook onmogelijk is een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming. Verzoekers cassatieberoep bij de Raad van State werd verworpen.

Verzoeker heeft alle beroepsmogelijkheden met betrekking tot zijn eerste drie asielaanvragen uitgeput en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van de vierde asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerdere asielaanvragen nogmaals te beoordelen. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

De bevoegdheid van de Raad is bijgevolg in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag nieuw aangehaalde elementen en stukken. Zo geeft verzoeker thans toe voor zijn komst naar België gedurende twee jaar in Iran te hebben gewoond en legt hij ter staving van zijn asielaanvraag een paspoort afgegeven door de Afghaanse ambassade in Brussel, de 'UNHCR's Eligibility guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan' en een brief en een lijst van CAW De Terp neer.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn argument, met name dat hij door het toegeven van zijn verblijf in Iran actueel een inzicht heeft verschaft over zijn verblijfplaatsen, voorbijgaat aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing dat hij *“de aangebrachte wijziging omtrent uw opeenvolgende verblijfplaatsen niet geloofwaardig kan voorstellen. U haalt in uw vierde asielaanvraag aan dat u in werkelijkheid een tweetal jaar in Iran woonde, hetgeen het vastgestelde gebrek aan kennis over de Afghaanse samenleving zou dienen te verklaren. U slaagt er evenwel niet in uw verhuis naar Iran in de tijd of tegen de toenmalige context in uw regio Ghazni te situeren. Dit is hoogst opmerkelijk. Zo kan u zich niet herinneren in welk jaar of welke maand u naar Iran trok (CGVS p.2). Ook weet u niet wie de gouverneur van Ghazni was toen u Ghazni verliet (CGVS p.2). Wel weet u te vertellen dat het nieuwe geld in gebruik was op dat moment. Op het feit na dat mensen het oude geld gingen wisselen, kan u zich evenwel niets meer herinneren over het nieuwe geld. De wisselkoers van de oude tegen de nieuwe Afghaanse biljetten is u eveneens onbekend (CGVS p.3). Voorst heeft u er ook geen idee van of u al dan niet in Afghanistan vertoefde ten tijde van de presidentsverkiezingen (CGVS p.3). Nochtans kunnen zowel het in omloop zijnde geld als de historische eerste presidentsverkiezingen van 2004 of de toenmalige gouverneur beschouwd worden als basiskennis van een jongeman die in de stad Ghazni zou hebben gewoond (CGVS p.2,3). Dat bijvoorbeeld de presidentsverkiezingen u geheel niet zouden zijn opgevallen, is geheel ongeloofwaardig. Indien u tijdens een vierde asielaanvraag besluit om met de ware toedracht over uw opeenvolgende verblijfplaatsen voor uw komst naar België naar buiten te komen, kan minstens van u verwacht dat u concrete en geloofwaardige verklaringen aflegt om uw nieuwe beweringen te ondersteunen. Bovenstaande opmerkingen doen besluiten dat er andermaal*

geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaarde verblijf in Afghanistan en uw verklaringen omtrent uw achtergrond en reële situatie.

Voorts moet ook aangekaart worden dat de tijdens uw eerste en derde asielaanvraag opgemerkte lacunes in uw kennis van Afghanistan en uw verklaarde regio zich niet laten verklaren door slechts twee jaar verblijf in Iran. Slechts een kleine minderheid van de opmerkingen waarop de weigeringsbeslissingen van het Commissariaat-generaal steunden hebben betrekking op de periode die u in Iran zou hebben doorgebracht. Door het aanbrengen van de twee jaar die u in Iran zou hebben verbleven, slaagt u er bijgevolg allerminst in uw aangetoonde gebrekkige kennis van Afghanistan en uw regio te verschonen.” Verzoeker onderneemt niet de minste poging om deze concrete vaststellingen te weerleggen. Deze onbetwiste motieven worden derhalve als vaststaand beschouwd en door de Raad tot de zijne gemaakt. Een aantal opmerkelijke gebreken in de algemene kennis over Afghanistan, vastgesteld tijdens de eerste asielaanvraag, kunnen niet in het minst verklaard worden doordat verzoeker twee jaar in Iran zou hebben verbleven. Zo kende verzoeker geen namen van Taliban-leden in Gazni of Taliban-commandanten die Gazni jarenlang controleerden, ook de naam van de religieuze politie was hem vreemd, hij was niet op de hoogte van het feit dat de zeer publieke figuur Asadullah Khaled gouverneur was tussen 2001 en 2005, hij had er geen idee van hoe een taskara er uitzag, hij kon geen enkel voorbeeld geven van een aanslag, hij kende geen districten meer in de provincie, geen hospitalen noch bekende gebouwen. Zelfs al was verzoeker zeer jong toen hij Afghanistan verliet, volgens de nieuwe verklaringen zou hij ongeveer 15 jaar moeten geweest zijn, dan nog kan verwacht worden dat hij een aantal elementaire gegevens over zijn regio correct kan aangeven.

2.6. De Raad leest verder in de bestreden beslissing dat ook de door hem thans neergelegde documenten, zijnde een paspoort uitgegeven door de Afgaanse ambassade in Brussel, een brief en een lijst van CAW De Terp en een algemeen rapport van UNHCR, niet voldoende zijn om de eerdere bevindingen te weerleggen, en stelt vast dat verzoeker ook hier geen poging onderneemt om deze motieven te weerleggen. Deze documenten worden derhalve om dezelfde redenen als aangehaalde in de bestreden beslissing niet in aanmerking genomen als bewijs van verzoekers voorgehouden afkomst uit Ghazni, en derhalve evenmin van de voorgehouden feiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld. De commissaris-generaal concludeert dan ook terecht dat de door verzoeker nieuw aangebrachte elementen de beslissingen in zijn eerdere asielaanvragen niet vermogen te wijzigen.

2.7. De Raad wijst er op dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats, doch het is aan de betrokkene zijn nationaliteit en zijn verblijf in een bepaalde regio aannemelijk te maken. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Voorts wijst de Raad op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit afgeleid dient te worden dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Derhalve is het noodzakelijk dat verzoeker zijn afkomst uit Ghazni aannemelijk maakt zodat kan worden nagegaan of de betrokkene nood heeft aan internationale bescherming.

In casu dient te worden vastgesteld dat in het kader van verzoekers vorige asielaanvragen werd vastgesteld dat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers beweerde afkomst uit Ghazni en dat hij in het kader van zijn huidige asielaanvraag geen elementen heeft aangebracht die een ander licht kunnen werpen op deze appreciatie. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen derhalve ook naar aanleiding van verzoekers vierde asielaanvraag in de onmogelijkheid verkeert om de eventuele nood aan bescherming in hoofde van verzoeker te beoordelen en dat zulks toe te schrijven is aan het feit dat verzoeker in gebreke blijft een duidelijk beeld te schetsen van zijn verleden, en zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst in Afghanistan.

De Raad benadrukt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de kandidaat-vluchteling zelf en dat het de taak is van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. Waar verzoeker in fine vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opdat het Commissariaat-generaal onderzoek doet naar het door hem neergelegde paspoort, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS